

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II - Núm. 37
Barcelona, 17 de febrer de 1922

— No, noi, no! No jugo amb infants...

— Es clar! Ets un professional que et paguen la dida!

Endevinalla solucionada

Un paradís sota el cel,
rublert de flors, airejat;
de nens i ocells habitat,
feliç i dolç com la mel;
vols trobar-lo ben aviat?

“Col legi Model d'Interns,
Sant Feliu de Llobregat”.

EL lloc més sà de la comarca,
a 30 minuts de tren de
ciutat - Edifici construït espe-
cialment per a pensionat reduït.
Aigua calenta, freda i mineral
per a banys i dutxes - Excel·lent
confort - Tracte purament fami-
liar - *Inspecció mèdica-rel-
ligiosa - Excursions al camp*

Esplèndids jardins i patis de recreació,
gimnàssia i jocs - Recomanat per nens
delicats i retrassats intel·lectualment

Propaganda RIBO · Portolà, 1 (St. G.)

Impermeables i Capes

per a guardar-se de
la pluja i humitat.
Especials per a

COL·LEGIALS

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

SUCURSALS:

Plaça Santa Anna, 9
Tapineria, número 33

Gran Dipòsit de Linoleums i Fà-
brica de Hules i teles gomades

GRAN FABRICA DE DOLÇOS LA SUIZA REÑÉ, S. A.

|||||
XACOLATA SANTÉ
XACOLATA LACTÉ
|||||

B A R C E L O N A

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

Les cançons catalanes! No hi ha cap emigrat que, sentint-les lluny de la pàtria, no senti que se li omplen els ulls de llàgrimes... No hi ha cap muntanyenc que, escoltant-les a la ciutat, no s'enyori de les altes valls, i dels cims plens de llum, i del redós de la casa pairal, perduda entre els boscos...

Les cançons catalanes! Els excursionistes, que caminen per tots els senderons i arriben a les augustes solituds de la Natura, saben quina enternidora cosa és sentir acaronades les oïdes per una cançó que puja al cel, pura i amorosa, com un encens de la terra!

Les cançons catalanes! Tota la pàtria, en les seves múltiples ànsies, gaudis, vicissituds, penes i joies, vibra en el ritme alat, dolçíssim, etern, de la nostra música popular. En les cançons ens ha deixat la raça el caliu immortal de les seves afeccions íntimes, la flaire de sos costums, una bella i gloriosa ponderació de totes les valors del poble...

Les cançons catalanes!

Ara, doncs, imagineu el què representarà per a tot bon patriota, l'obra del «Cançoner Popular de Catalunya»... Ningú l'ha de mirar amb indiferència! Perquè tots som fervents amadors de la cançó popular catalana, la més genuïna, espontània, sincera i nostra.

No sols cap català no ha de poder desentendre's d'aquesta bella obra, sinó que ha d'afavorir-la i ajudar-la i enrobustir-la en tot el què depengui d'ell.

Cal una petita explicació del què és, i anem a donar-la als nostres llegidors.

Heu de saber que els benemèrits patri-cis executors testamentaris de Na Concepció Rabell i Cibils, noble dama catalana a qui Déu tingui en sa glòria, acomplint voluntats de la fervent patriota, instituïren una «Fundació» cultural, i, entre diverses funcions belles, emprengueren la de formar un «corpus» musical, és a dir, un conjunt o recull important de totes les nostres cançons populars: les ja publicades, les inèdites recollides i totes les que encara vaguen esquerpes per les nostres contrades.

IMMEDIATAMENT pensaren que aquesta tasca ningú la podria fer millor que el nostre

gloriosíssim Orfeó Català. I l'hi varen oferir la direcció de l'obra, i l'hi varen encomanar per a que ell mateix demanés la col·laboració a tots els músics catalans i a tots els fills de Catalunya...

L'Orfeó Català, doncs, ha fet una crida a tothom, sobre tot a la premsa; i LA MAINADA, que serà el més humil, si volem, dels periòdics, però que vol ésser el primer sempre en tota tasca patriòtica, ha acollit amb gran amor l'iniciativa i li dona la seva primera pàgina, tota encesa en entusiasme...

EL material que ha de constituir propiament el fons del «Cançoner Popular de Catalunya», comprèn: Cançons propiament dites, de tots els gèneres.

Cants i cantarelles d'infants.

Jocs infantils amb tonada.

Ballets, danses i comparses.

Tocates i crides típiques.

I tota mena de música popular...

Noble tasca la dels qui, freturosos de mostrar i enaltir les glòries espirituals de la nostra raça, vulguin anar recollint totes les perles que es troben esparses i contribueixin a arreplegar-les en una esplèndida corona!...

Tot el què es vagi anotant i registrant ha d'ésser tramès a l'Orfeó Català, en el carrer Alt de Sant Pere, número 13, Barcelona, on poden també dirigir totes les notícies, consultes i referències que calguin.

LES normes per a la recollida de les cançons són les següents:

Sempre que sia possible, cal copiar la cançó d'una manera completa, sencera, sense deixar res, ni de lletra ni de música; i si existeixen variants, per mínimes que siguin, anotin-se.

Cal tenir cura per a no alterar res, si es copien les cançons d'algun document; sense voler corregir el que sembli mal escrit, sinó deixant-ho tal com es trobi.

Es molt convenient, en recollir una cançó, anotar les circumstàncies, com són: els moviments, lents o accelerats, amb que es canta, la localitat on s'ha sentit cantar, i l'edat, sexe i procedència del cantaire. En els jocs infantils, la manera com es juguen és molt interessant...

EL GUIA JOAN

DE LES COSES QUE PASSEN

HUMILITAT I SUPERBIA

Ja feia vora un any que setmanalment, els dilluns, baixava del primer tren un jovínel esprimatxat i ullerós, mes amb un habillament de distingida pulcritud i un segell de marcada elegància. I diumenge al matí retornava cap a la gran ciutat. Era l'Aleix.

Per regisme mèdic havia de sortir de la capital a enfortir sos pulmons amb l'aire de mar i pinedes, i el lloc més indicat per això li semblà el pintoresc Bellrespir, amb sos boscos de ginesteres clavetejats de pins, les arrels dels quals són besades per les espumoses ones del mar llatí.

Amb un any de seguir impertèrrit les monòtones instruccions del metge, havia notat gran millora: respir lleuger, àgils moviments, regularitat amb l'apetit, augment de pes, i, sobre tot, aquella color sana de pell colrada i transparent, que li donaven una formosor varonívola mai somiada.

Tots els de Bellrespir admiraven, ensenys que la correcció de moviments i tracte, ses virtuts austeres; ço que el feia més respectat. I aquesta austeritat, deguda qui sap si a la malaltia o al do de llegir els cors d'altri en els ulls llurs, hauria degenerat en misantropia si ell no hagués pogut refer-se i desarropar el germen de la malaltia. Per aquest caràcter fou indègudament titllat de «El Misàntrop» per la colònia estiuenca, majorment, i amb despit, per l'element femení.

— Es l'únic que manca posar-lo a la llista dels enamorats de l'Esther — comentà una.

— Indispensable per a formar l'apoteosi — afegí una segona.

— I que és difícil es deixi... — insinuà una altra.

— Bé; prou en tinc ja de tant «Misàntrop» — reprengué, picada, la bella Esther —. Avui mateix començo a obrar. Allà el veig llegint assegut, recolzat en un pi, de cara al mar. El vent em fa veure.

En efecte: aixecà el mocador voleiant en l'aire, i, veient que no aniria prou recte, en la mateixa posició, s'allunyà un xic; quan el veié ben dirigit, l'amollà i el seguí. Fou tant ben apuntat, que la prenda copejà suaument sobre el llibre (amb el consegüent ensurt del lector), i es caragolà en un del seus peus.

Meravellades restaren les damiselles de l'encert i aguditat de l'Esther, i més encara en veure que el jovínel, mocador en mà, avençava vers ella.

— Sento molt haver interromput la seva lectura...

— Ha sigut per a mi un gran honor, que, salvant-li la seva prenda (li entregue), hagi pogut fer tan bella coneixença.

I amb l'esguard fit, però ràpid, pogué llegir clarament en les nines de la damisella.

— Oh!, sí, però, vostè... tan auster... — feu, dissimulant l'astorament.

— Conec ço que em vol recordar. Mes, sempre m'ha sigut grat contemporitzar, solament, amb qui la cortesia i prudència m'aconsellen. Ara, ni l'una ni l'altra m'ho reproveu. — I es prometé fustigar-li sa supèrbia i gosadia.

Seguiren enraonant i quedaren molt amics (aparentment).

I sempre, a indicacions de l'Esther, un dia barquejaven, l'altre pujaven al cim de Colljoliu, berenaven a la font del Teix, s'emboscaven per la selva...

I l'Aleix, sempre correcte i atent, amable i cortès, semblava reviuire nova vida. I l'Esther... no podia donar el cop (com ella deia) a les seves amigues, car l'Aleix, per més atencions que li demos-

trés, no acabava de decidir-se a fer-li la declaració (aixís ho deia ella).

— Està vist — li digué una, sens poder reprimir el goig que fruïa en veure-la mig convençuda — ... està vist que aquest cop no l'hauràs.

— Sols perquè tu ho has dit — respongué l'Esther, plena de despit — no yui passar dues setmanes sens que, tu principalment, no et mosseguis els llavis d'enveja i de ràbia.

aprovava ço que feia. No obstant, avençà resolta, àdhuc reptadora.

Parà el tren. L'Aleix, ja a l'andén, donava la mà a una dama ricament habillada i li feu la presentació, signant a l'Esther:

Finia l'altra setmana. Vora el mar la parella imitava a la natura: ella, les ones que preguen, però altives, i ell, les roques aspres i insensibles. Això a l'Esther l'exasperava: ella que estava acos-

Era l'ultimàtum.

Passà tota la setmana, i, res. Per més que apretà el setge, no aconseguí més que batre's en va.

Radiant de glòria, l'orgullosa Esther no tingué temps per a comunicar-ho a ses amigues:

— Diumenge serà el cop!

El cor de l'Esther batejava més fortament que el tren que entrava en agulles. Hi era sense cap amiga, i de tots els rostres que veié li semblà que cap li

tumada a veure's a ses plantes, sotmesos, als galants més enlairats!

— Jo no sé — li digué, seguint el seu pensament — perquè vostè m'ha de fer...

L'esguard agut de l'Aleix la sotà, i, tornant-la a la realitat, se'n penedí d'insinuar-li tant desvergonyidament.

— Damisel·la Esther: — feu, enigmàtic, l'Aleix — diumenge, en el tren del mitgdia, l'espero a l'estació. Arribaré junt amb qui li podrà dir tot quant vostè necessita; jo no m'atreveixo. Vingui sola i no ho digui a ningú.

— Damisel·la Esther.

I dirigint-se a aquesta, i mostrant a la dama que anava amb ell, digué, correcte i secament:

— Carme, ma esposa.

L'endemà, l'Aleix rebia aquestes ratlles:

« Srs. Na Carme i Aleix: La lliçó

d'ahir fou dura i oportuna, i, sobre tot, aprofitada, ja que he cremat tots els retrats de mes víctimes amoroses junt amb ma supèrbia, per a seguir el tranquil camí de l'humilitat. Coralment els hi remercio i els demano vulguin acceptar-me com una amiga agraidíssima. — *Esther.* »

J. JESUALD B.

— He observat que vostè, quan escriu, es menja moltes paraules !

— I gràcies, senyor Calafell, i gràcies !... Amb el sou que em donen, de què vol que faci mànegues ?

fins arribat a oblidar, acostumats a veure'l sempre al mateix lloc. ¿No haveu notat que quan passeu sempre per un mateix indret, al cap de cert temps ja no féu cas de les coses que sempre hi són? Això succeïa amb l'orb de la meua història. Havia arribat a ésser una cosa més que formava part del pont, com les baranes o les columnes dels fanals. Dels que passaven, n'hi havia que maquinalement li posaven una moneda a la mà i potser als cinc minuts ja no es recordaven més d'ell.

En Jaume Durand estava empleat a la Casa de la Ciutat de París. Cada matí, en passar pel pont, s'atansava al ceguet i li donava la seva almoïna. L'havia trobat simpàtic i s'havia imposat això com una obligació. Una vegada, en deixar-li a la mà la moneda de coure habitual, l'orb li demanà:

— Senyor, potser ahir sense adonar-vos—en em

vàreu donar una moneda d'un franc. Aquí la teniu—afegí, allargant-l'hi a En Durand, tot tremolós.

— I, com ho sabeu que vaig ésser jo? — demanà En Durand a son torn, tot estranyat.

— Ah, senyor! — respongué l'orb. — Us espero cada dia a la mateixa hora i us endevino quan us atauseu cap a mi. Juraria no haver-me equivocat mai. N'estic segur que fóreu vós qui va donar-me ahir aquesta moneda d'argent. El porter de la casa on em soplujo la va trobar ahir en fer el recompte. Jo no vull tampoc perjudicar-vos, i aquí la teniu.

— Efectivament, bon home, ahir em vaig trobar un franc de menys a la butxaca, però no hi vaig donar importància, pensant que potser l'hauria esmerçat en alguna cosa que no recordava. Però ja que és a vós a qui ha anat a parar, podeu retenir-lo. Es ben vostre, i a l'ensem us resto agraït de la vostra advertència.

— Mercès, senyor. No sé com demostrar-vos la meua gratitud. Voldria tenir vista en aquest moment per a conèixer una tan bella persona.

En Durand s'allunyà satisfet i emocionat

L'HEREU ANONIM

PER a que veieu com encara corren bones gens pel món, heu's aquí un fet veritable esdevingut no fa gaire temps a París. Es un amic meu qui me l'ha contat, i tal com ho ha fet, així vaig a transcriure'l jo als petits llegidors de LA MAINADA.

A l'entrada mateix del Pont d'Alexandre III, s'hi col·locava, feia uns quants anys, un ceguet ja d'edat, assegut en un tamboret i parant la mà per a rebre l'almoïna dels vianants. A l'hivern portava un abric groixut i un barret tou, de feltre, i malgrat la boirina freda i humida que pujava del Sena en aquells dies en què el termòmetre assenyalava temperatures glacials, ell no mancava mai al mateix lloc. De tant en tant, s'aixecava i feia unes quantes passes ençà i enllà picant fortament de peus per a fer-se passar el fred. A l'estiu anava vestit de dril de color groguenc i portava un barret de palla que havia sigut nou en altres temporades. De vegades, quan el sol escalfava molt, obria una ombrel·la folrada de verd que el resguardava d'aquella ardència.

Els nombrosos transeunts que passaven ordinàriament per aquell punt, ja l'havien

d'aquell incident que trencava la monotonia de la seva vida quotidiana.

Els dies s'escolaven iguals els uns als altres, per En Durand. De casa a l'oficina i de l'oficina a casa. La seva llar era humil, car el sou que guanyava era ben petit, tant petit, que amb prou feina arribava per a mantenir-se ell, la seva mare i una germaneta que encara anava a costura. La mare havia de cosir fins a ben tard de la nit per a ajudar al fill al sosteniment de la família, mentre la petita Annetta dormia i somiava nines i princeses i fades habillades d'or i de maragdes.

Un matí En Jaume Durand anava tot encongít cap a l'oficina. Feia un fred d'una pila de graus sota zero. L'hivern era aquell any molt cru i là neu havia emblanquinat ja dues vegades els carrers i les teulades de les cases de París. Del riu pujava una boira espessa que s'estenia per les vores, mullant els objectes i les robes dels vianants. En arribar al pont, portava ja preparats a la butxaca de l'abric els cinc cèntims que tenia el costum de donar al pobre ceguet. Treient la mà va atancar-se al lloc on aquell es posava ordinàriament i va veure que no hi era. Aleshores prosseguí el camí, tot pensant:

— Deu haver tingut mandra, avui.

A l'endemà va succeir el mateix: el ceguet no hi era. En Durand pensà:

— Deu estar malalt.

Ja en altra ocasió va estar cinc dies absent. Quan reaparegué li demanà la causa i l'orb va assabentar-lo de que havia hagut de fer llit.

— ¡I qui ha tingut cura de vós aquests dies? — demanà En Durand.

— Ah, senyor! Jo mateix — va respondre, sospirant. I no va voler dir res més.

Ara potser ho tornava a estar de malalt, pensava En Durand, i com que ni a l'endemà ni els dies següents li va trobar, va conjecturar que la seva sospita fóra certa.

Passaren més dies i l'orb no va tornar a ocupar el seu lloc habitual. Un matí que feia un sol que enamorava, En Durand va fixar-se que al punt mateix on es posava el ceguet hi havia un senyor de certa edat, ben vestit, que estava inquiet, com si esperés a algú. De moment no en va fer cas, però li cridà l'atenció l'actitud d'aquell senyor. A l'endemà, En Durand va veure tot sorprès que el senyor del dia abans també hi era. Aleshores s'hi acostà i li demanà, respectuosament:

— Per casualitat, senyor, ¿sabríeu dir-me per què un ceguet que es posava sempre aquí, fa dies que no hi ve?

— El ceguet que es posava sempre aquí, ha mort — respongué el senyor.

— Què dieu? Pobre home! — exclamà En Durand, emocionat.

— Ara cerco — seguí dient el senyor — una persona que penso deveu ésser vós. Veïam, veïam. ¿Vós havíeu fet almoïna alguna vegada al ceguet?

— Sí, sí. Cada dia.

— ¿Vós li vàreu donar una vegada un franc sense voler?

— Sí, és ben cert — respongué En Durand, tot extranyat.

— Doncs si és així, féu el favor d'acompanyar-me.

En Jaume Durand seguí a aquell senyor més per curiositat que per altra cosa. ¿Què succeiria? ¿Què deu voler de mi aquest senyor? — anava pensant. — Entraren en una casa, i en ésser al primer pis, el senyor el féu passar a un despatx. En Durand s'assegué. El senyor desconegut va començar de regirar papiers d'una taula i tornà a demanar-li:

— ¿De manera que vós havíeu fet caritat cada dia al ceguet del pont d'Alexandre III?

— Sí, senyor, cada dia que hi era.

— I una vegada li donàreu un franc equivocadament, no és això?

— Sí, sí. Ja us ho he dit. Ell pretengué tornar-me'l i jo li vaig dir que podia quedar-se'l.

— Doncs, mireu: Aquells cèntims i aquell franc, us n'han produït cent mil de francs — afegí el senyor, senzillament.

— Què dieu? — exclamà En Durand, obrint uns ulls com unes taronges.

— Està ben clar. El testament d'En Pere Lafontaine us fa hereu de tota la seva fortuna, que ve a ésser d'uns cent mil francs. Llegiu, llegiu...

En Jaume Durand agafà el paper que li atansava aquell senyor, i amb prou feina va tenir esma de llegir: «Deixo tota la meua fortuna a l'anònim transeunt del Pont d'Alexandre III, qui no ha mancat mai a donar-me la seva almoïna. Com a detall, he de dir que un dia va posar-me a la mà, sense adonar-se'n, una moneda d'un franc, i quan li vaig retornar no la va voler. Es procurarà per tots els medis cercar-lo i posar-lo en possessió de tots els meus bens. No deixo res als parents perquè, quan em veieren orb i em cregueren pobre, m'abandonaren i consentiren que anés a demanar caritat. El meu anònim hereu m'ha demostrat una ca-

rinyosa amistat i benevolença, i, sense coneixe'ns, havem simpatitzat. Sia per a ell el fruit primer del meu treball i de la meva dissort després.»

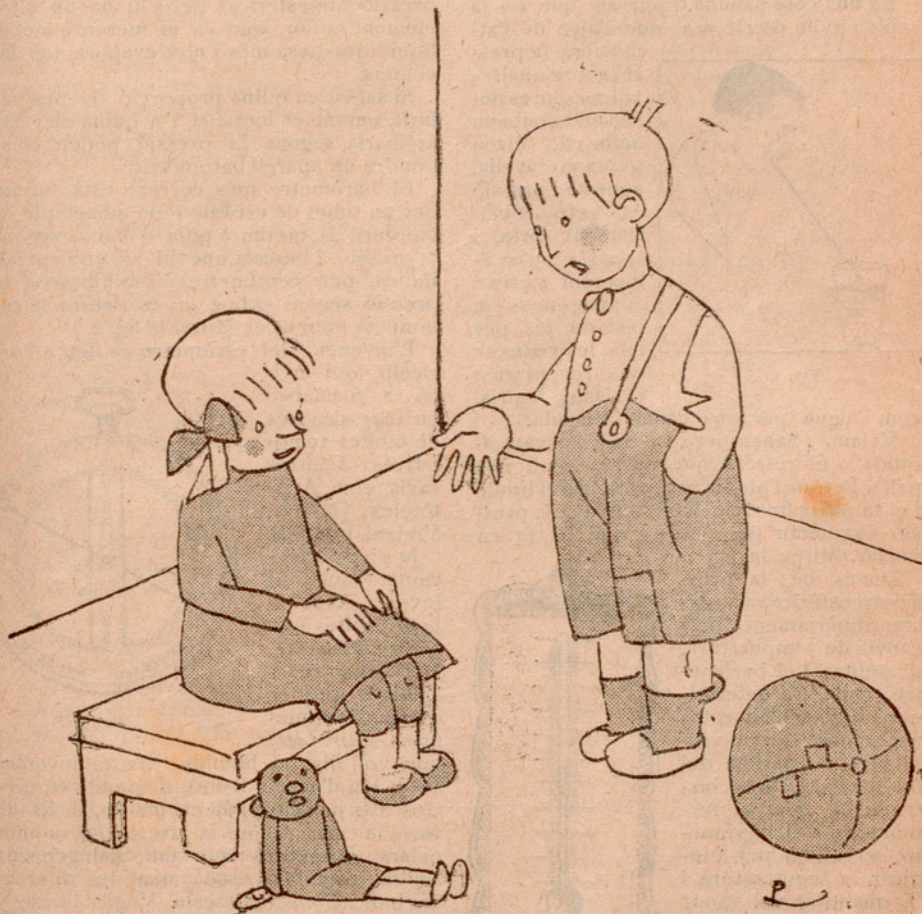
Quan En Durand hagué llegit tot allò, no sabia el què li passava. El senyor, que no era altre que el notari, va estendre-li un taló de cent mil francs contra el Banc de França i n'hi va fer remesa.

Quan En Jaume arribà a casa, aquell dia,

abraçà plorant a la seva mare i a la petita Anneta. Els explicà l'extrany esdeveniment que variava la marxa de la llur existència, i tots restaren muts d'emoció.

Després de fer mantes recerques, un dia tots tres anaren a portar un formós pom de flors a la tomba del ceguet, com un homenatge de gratitud a aquell que havia volgut premiar l'amistat desinteressada d'En Jaume Durand.

M. TRILLA I ROSTOLL

— Aquesta nit he somiat que he entrat en una confiteria i m'he menjat tota una paperina de confits.

— I què feia jo?

— Oh, tu no hi eres!

— I per què no em cridaves?

EL BAROMETRE

GAIREBÉ tots els llegidors han vist un d'aquests aparells que, generalment, es fixen als balcons o finestres, per a indicar la pressió de l'aire atmosfèric.

Es una cosa sabuda, i per als que no la sabien jo ho escric ara, que l'aire de l'atmòsfera fa pressió sobre qualsevol cos que es posi en contacte amb ell. Mireu quina meravella: aquesta pressió és extraordinàriament forta, i tots l'experimentem sense adonar-nos-en; i si no fós per ella, les venes se ens reventarien i la sang fugiria,

Fig. 1

com l'aigua per una canal trencada.

Veïam. ¿Sabeu per què puja l'orxata líquida o el refresc que preneu amb una palla? Perquè l'aire fa pressió sobre el líquid i el fa pujar fins els llavis en que la pressió és menor per l'esforç que es fa en xuclar. Mireu la fig. 1.

Doncs, bé: la pressió atmosfèrica varia extraordinàriament pe's canvis de temperatura, d'humitat. I el baròmetre tendeix a determinar el grau d'aquestes variacions. Fixeu-vos-hi bé, que parlem del baròmetre. Altres instruments, com el termòmetre i el higròmetre serveixen per a indicar la temperatura i la quantitat del vapor d'aigua que hi ha en l'atmòsfera. Ja en parlarem d'aquests aparells.

En temps serè i al nivell del mar, la pressió de l'aire és d'un

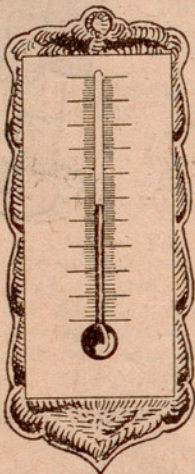

Fig. 2

quilò i una mica més per cada centímetre quadrat de superfície. Considereu quants quilos sosteniu vosaltres, estimats llegidors.

Empleant l'aigua amb un aparell que fes com la canya o la palla de xuclar l'orxata, podríem fer un instrument per amidar la pressió atmosfèrica; però hi ha un altre element millor, que és el mercuri, metall líquid que pesa més i no s'evapora tan fàcilment.

Si sabeu en quina proporció de pes pujaria amunt el mercuri, i a quina elevació arribaria segons la pressió, podeu comptar un aparell baromètric.

El baròmetre més corrent està format per un tubet de cristall i un pouet ple de mercuri. El mercuri puja o baixa, segons la pressió, i l'escala que hi ha en l'aparell indica, per centímetres i mil·límetres, la pressió segons el lloc on es detura la columna mercurial. Mireu la fig. 2.

L'invençió del baròmetre es deu a Torricelli, qui arribà a formar-lo en 1643, després de moltes temptatives d'altres savis, com Aristòteles, Galileu, Viviani i demés.

Ja s'ha perfeccionat molt dit invent. Avui es fa de moltes formes diferents. Existeixen uns aparells que es diuen baròmetres *aneroides*, que vol dir no humids. Els va inventar Vidi. Són d'acer i llautó, disposats en cercles. Els principis són els mateixos. El tub varia la curva segons la pressió, i mou unes palanques petites que fan bellugar una agulla. L'agulla va assenyalant les diferents indicacions de l'escala. Vegi's la fig. 3.

Ara, els nois que tinguin curiositat honesta, que preguntin al mestre i ensenyin també als que no sàpiguen res...

Aquestes ratlles ja sabeu que les escrivim per a excitar l'afició a les troballes científiques i desvetllar iniciatives d'estudi. En els llibres trobareu més coses, veritat?

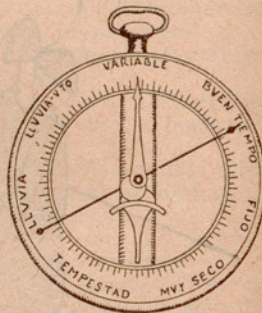

Fig. 3

FLORDENEU

*A les simpàtiques i
gentils pomellistes del
« Pomell de Joventut »
que porta aquest nom,
en la ciutat de Vall.*

*De la Patria en el jardí
hi neixia una flor bella,
blanca i pura en son florir,
com una alba meravella
qual encant jo no sé dir.*

*El terrè és mullat de sang;
sang d'un temps que, gentils estranyes,
de llur odi en feren blanc,
i, en ses fecondes entranyes,
un coltell obri pas franc.*

*El terror també és daurat;
una noble raça el conra,
filla del treball sagrat,
que en la nostra Pàtria és honra
del present i del passat.*

*El cel és immens i blau,
ple de la gràcia divina
que prodiga al món la pau,
que els cors tendres il·lumina
i al serè camí els atrau.*

*El cel s'és enamorat
d'eixa terra amb sang regada,
i el prodigi hi ha vessat
de generosa besada
que el terror ha fecundat.*

*I una flò hi nasqué, gentil,
blanca, pura, immaculada...
No rebia el bes d'abril,
mes era tota agençada
de color de neu subtil.*

*I en veient-la blanca i bella,
do exquisit que ens ha fet Déu,
a la blanca meravella
que a la neu ha fet parella,
hem dat per nom: « Flordeneu ».*

LA BRUIXA CANTALLOPS

(RONDALLA)

*Si diuen que a les nits,
quan les aus dormen
i els astres infinits
pels cels rodolen,
la bruixa Cantallops,
vella ronyosa,
calçada d'uns esclops
ix de sa cova.*

*La bruixa Cantallops,
que té l'esguard fendent
i uns llargs bigotis,
es llença mig al vent
i ell se l'emporta.
Arriba a la ciutat
i ja és senyorà:
son rostre demacrat
devé carn jove.
I així tot ho resfurga,
i emmena dels grans mals
l'allau paorosa,
que escampa arreu, arreu..*

*Penetra per les llars
i tristor hi posa:
s'emporta el germà gran,
mala una esposa
i deixa sols als fills,
sense marona.*

*I corre pels carrers,
moguent tabola;
fa oròb aquell vellet
que ni es tintola.
Després, al cap-al-tard,
pren les donzelles
i les omple de rencor,
car, no éssent elles,
quan vingui el bon aimant,
portant-les-hi una flor,
siguin esquivés
i perdin tot l'encant,
marcint així d'amor
les sempre-vives...*

*Si diuen que a les nits,
quan les aus dormen
i els astres infinits
pels cels rodolen,
la bruixa Cantallops,
vella ronyosa,
calçada d'uns esclops
ix de sa cova.*

FARIZADA LA DE

cabra caminaven junts i bevien al mateix rieró.
A Khosrú Schah li agradava assegurar-se pels seus ulls de tot el que passava al regne, i sortia disfressat de mercader en companyia del seu visir per a informar-se com calia...

VET aquí que una vegada hi havia un rei a Pèrsia que es deia Khosrú Schah, fort, valent i tan just que durant el seu regnat el tigre i la

Una nit, en un barri de gent pobre, va sentir unes veus de donzelles, i es va acostar a la casa d'on sortien. Com que la porta era vella, tot mirant per una escletxa va veure tres noies, tan maques com tres roses, o tres llunes plenes, al mes de maig.

L'una deia: — Voldria casar-me amb el pastisser del soldà. Menjaria bons pastissos! — L'altra feia: — Jo amb el cuiner. Menjaria suculentos coses.

La petita callava...
— Tu, petita, ¿què desitges?
No gosava dir-ho.
A la fi va respondre:

— Jo em voldria casar amb el soldà. I voldria donar-li al meu marit uns fills dignes de la seva grandesa i majestat...

SOMRIURE DE ROSA

Khosrú Schah va sentir una voluntat vehement d'acomplir los els desigs de les tres donzelles. I després de dir-li al visir que prenguéss bé l'adreça d'aquella casa, es retirà al palau. Al dia següent feu cridar les tres donzelles, que eren

germanes. — Es van a complir els vostres desigs que ja conec. Tu et casaràs amb el meu pastisser; tu, amb el

meu cuiner...
¡I tu, petita, amb mi! Ja ets la reina...
¡Aquest palau és el teu palau! La pobrissona gairebé quedà mig morta de emoció. El rei la collí de terra i la portà sota el dosser, a la cadira d'or.

Varen casar-se les tres! I la petita no tracava a les al-

tres com reina que era, sinó com germaneta, amanyagant-les i regalant-les.

Però elles li varen jurar odi cruel, perquè els seus cors eren tots negres d'enveja i rancúnia. Pel defora li somreien, però en el més amagat de l'ànima esperaven fer-li tot el mal d'aquest món. I arribà una ocasió...

(Seguirà)

Serra mar

NOTES D'ART

ELS PINS

(Dibuix de J. Berga i Boada)

CONTE DELS GATS

En aquell temps en que les bèsties parlaven, els gats, reunits en un concell, decidiren, després de discutir i cridar molt, que una comissió composta de sis gats, els més savis, anés a visitar a Júpiter i li exposés la qüestió per ells tan discutida.

Marxaren els sis gats tot xano-xano per a no cansar-se i arribaren, per fi, a casa de Júpiter, al que varen demanar audiència per a l'endemà.

Al dia següent, quan varen ésser al seu davant, el president de la comissió gatuna parlà així:

— Oh, Júpiter! Tu ja saps que els gats som els més miserables de la terra i que no posem res. Fes, doncs, que, quan diguem «meu!», tot el que desitgem tinguem.

Júpiter, que té molt mal gènit (si no, pregunteu-ho al gat), es va enfadar de mala manera i digué:

— Gats roïns, ambiciosos! Des d'ara direu sempre «meu, meu» sense tenir res, encara que ho desitgeu, i vagareu cada nit per les teulades dient aquest crit, que vos heu guanyat amb vostra ambició.

I vet aquí per què els gats miolen i miolaran, corrent per les teulades a les nits.

ERNEST MASCORT

LES TRES PREGUNTES

En Frederic el Gran, quan passava revista a les tropes, acostumava fer sempre tres preguntes: — Quants anys tens? — Quant temps fa que serveixes? — Reps puntualment el ranxo i el sou?

Un dia interrogà a un soldat espanyol que no entenia molt bé l'alemany, per la qual cosa el seus caps, si arribava el cas, li havien ensenyat a respondre les preguntes seguides, però aquell dia a l'emperador se li ocorregué invertir l'ordre de les preguntes i resultà el següent:

- Quant temps fa que serveixes?
- Vint-i-cinc anys.
- Quants anys tens?
- Sis mesos.
- Escolta: o tu o jo estem orats.
- L'un i l'altre, Majestat.

MIQUEL BALAGUER I ALBERTI

— El senyor Pistrans? Miri si és avar, que no gasta salut perquè així es creu que viurà més anys.

EL JUDICI DE L'ASE

(CONTE ALARB)

El cadí Sheenar, se n'anava cap al seu barri a fer la justícia. Era el segon djemmah (divendres) del primer mes de l'any 207, del calendari musulmà, i el bon jutge anava aquell dia una mica retrassat. En arribar a la sala, quedà sorprès de veure la gentada que omplia tot el lloc destinat al públic. El cadí no recordava cap causa interessant, i, estranyat, preguntà al sentinella, que amb prou feines podia contenir la gernació:

— Quin crim ha estat comès al barri? Mai havia jo vist tanta gent aquí.

— Cap crim, gràcies sien donades a Alà.

Es tracta tot simplement de l'ase aquí present — respongué el soldat.

— Un ase a la sala del tribunal? ¿I qui l'hi ha portat aquest ase, Belkassem?

La gent. No he pogut esbrinar de què es tractava.

El cadí, intrigat, entrà a la sala, s'assentà sobre la seva catifa i el judici començà: El sentinella desenrotllà un pergamí i llegí:

— Causa de Yamina contra Sheribh, Sheribh contra Mustafà, Mustafà contra Yamina, Daoud contra Mustafà, Omar contra Daoud, N'Redín contra Omar, Farady contra N'Redín.

— Què són tots aquests noms? — fa el cadí, espantat d'una tal nomenclatura.

— ... Abbas contra Farady, Yacub contra Abbas, Duras contra Yacub...

— Prou, prou — crida Sheenar.

— I tots, nomenats o no, contra Safir — acaba Belkassem.

— I qui és aquest Safir? — pregunta el jutge.

— Es el nom de l'ase, aquí present.

— Tanta gent contra un ase! — pensa astorat Sheenar. — En trenta-cinc anys que faig justícia no m'havia trobat amb un cas semblant. Que es presentin els demandants.

Una vella negra s'avança.

— Senyor — fa, compungida — jo estava comprant seda per la meua mestressa al mercat, quan aquesta bèstia criminal, m'ha donat una empenta. L'empenta m'ha fet caure sobre el venedor,

— I això és tot?

— No reclamaria res si no em reclames sin a mi el valor dels ous...

— De quins ous? — pregunta el cadí.

— Dels meus — crida Mustafà, el venedor de tela; — ha caigut sobre una panera d'ous meua, i els ha esclafat tots. No reclamaria res, però en anar jo a aturar la caiguda del meu veí, he fet recular el cavall d'En Daoud, i, compreneu...

— No comprenc res absolutament — fa Sheenar, — el cavall d'En Daoud, deu tenir el dret de recular quan vulga.

— Es que la seva reculada ha fet caure una escala sobre l'espatlla del meu camell despertat en el millor del seu somni — crida un nou demandant.

I el teu camell ha caigut sobre la meua tenda de carn — diu un altre, — i ha matat un cabrit que estava viu; llavors el gos d'En Farady se l'ha emportat...

— Ments — crida En Faradi, i afegeix: — El meu gos estava mort ja quan l'aligot l'ha deixat anar, després d'haverse'l emportat...

— ¡Per Alà, Mahoma, Alí i Aladí, això és una casa de bèsties! — crida el pobre jutge.

— Ja ha fet un bon cop, caient, el teu gos

— xiscia una vella; — sense ell els meus colominets piularien encara en la seva gàvia. Quan he sortit a donar-los menjar, ni colomins ni gàvia: amb la caiguda del gos han devallat morts a baix.

— I la seva caiguda ha fet saltar tots els peixos del meu safareix, els peixos més bonics que cap mortal hagi portat de la Xina. Tots han mort miserablement, — surt un altre perjudicat.

— Em torno boig! — pensa Sheenar — s'ha buidat l'arca de Noè, aquí?

El tumulte arriba al seu comble, tothom parla a la vegada. El soldat no pot mantenir l'ordre, que al fi s'imposa davant la còlera del magistrat.

— Primer de tot, treieu-me l'ase d'aquí, — ordena amb veu forta.

— Que el tregui En Sheribh — crida un home; — ell és qui me l'ha comprat.

— Sí, mes encara no havíem formalitzat els tractes; amb això, encara és teu, Mustafà — crida el contrincant.

— Treieu-me l'animal, sigui qui sigui; té tot el morro ensagnat i embrutarà la catifa, — diu el cadí.

— El morro ensagnat! — fa tothom, estirant el coll cap a la bèstia.

— Senyor cadí, jo ho he vist tot — fa la veu clara d'un noieta que acaba d'atravessar la multitud. — Ha estat el gat qui ho ha fet.

— El gat? Veïam, explica't.

— Sí, el gat-empaïtant al pardal — diu el noieta.

— Com ha estat això? — demana Sheenar.

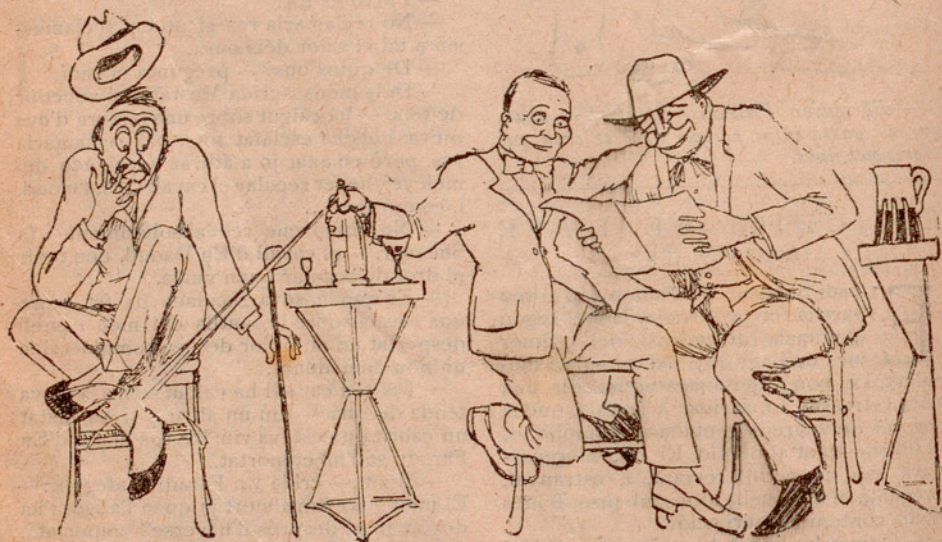
— El gat, empaïtant el pardal ha saltat sobre l'ase i l'ha mossegat. L'ase s'ha despertat i ha embestit la vella; la vella, al venedor; el venedor, als ous; el venedor d'ous, al cavall; el cavall, a l'escala; l'escala, al camell; el camell, al cabrit; el gos, al cabrit; l'aligot, al gos; el gos als coloms; els coloms als peixos.

— Prou, prou! — crida Sheenar, — ja n'estic enterat. Ara, poble de Bagdad, escolta la meua sentència:

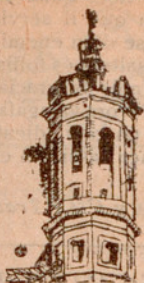
«Jo, Sheenar, fill de Gehel, donant justícia al nom de l'il·lustre soldà Harún-el-Raschid, a qui Alà guardi, mano que el pardal, causa primera dels estropis, pagui als perjudicats els danys que hagi causat. Entenent que els pardals no acostumen a portar diners sota les ales, mano que la ciutat pagui els danys, amb la condició precisa de què el gat que el persegua el reconegui com a culpable. Així, doncs, llenço mandat de presentació contra els susdits testimoni i acusat. He Dit. Els danys i les costes, de càrrec dels demandants.»

Aquesta sentència arrivà a coneixement del soldà, que la manà arxibar i conservar com a justa i plaenta.

Per la traducció i adaptació
RAFAEL TASIS MARCA

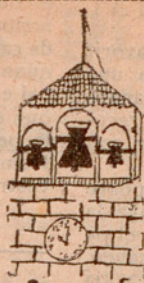
— Diu que la collita va malament per la molta seca que hi ha!...
El que té la mà al sifon: — Jo no sé per què no ha de ploure!

444. Sant Feliu,
de Sabadell
(J. PUIG)

445. Santa Margue-
rida, Monjos del Pe-
nedès (J. CAMMARY)

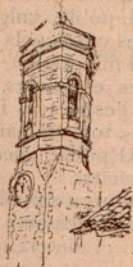

446. Església de
Tossa (S. JORDI)
(9 anys)

I Concurs de LA MAINADA

ELS CAMPANARS DE CATALUNYA

Queda tancada l'admissió de di-
buixos, per haver terminat el
plaç donat als concursants

447. Sant Este-
ve, d'Olot
(MANEL JULIÀ S.)

448. Sta. Eulàdia
de Riuprimer
(R. VILADEMUNT)

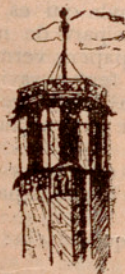
449. Sant Fran-
cesc, d'Olot
(LL. CARBONELL)

450. La Seu, de
Manresa (JOAN
MORROS TRULLAS)

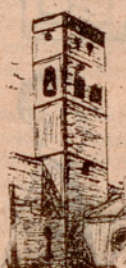
451. Sta. Eugè-
nia, de Berga
(J. GÜELA COLL)

452. Catedral
de Barcelona
(G. PIQUET)

453. Sant Pere de
Galligans, Girona
(J. FERRÉS I PUIG)

454. Nostra Dona de
Gràcia, Lloret de Mar
(FRANCISCA DOLTRA)

456. Església de
Mediona (J. M.
FUSTÉ) 6 anys

457. Sta. Colo-
ma de Gramanet
(I. CASTEDO)

458. Sant Martí,
de Riudeperes
(LL. VILARRUBIA)

459. Puríssima
Concepció, Bar-
celona (J. OLIVES)

460. Església de
Gualba (J. CASTEDO)
(10 anys)

461. Sant Pere de
Galligans, Girona
(BAPTISTA CALDUCH)

EL MENDICANT INSULTAT

A una ciutat de l'Orient, el favorit del soldà va tirar un dia una pedra a un pobre que demanava almoïna; el pobre, ofès, va recollir-la disposat a venjar-se el primer cop que pogués.

Passà temps i més temps, i el pobre dins de son sarró encara hi guardava la venjança; la pedra prou li embrutava el pa que les persones caritatives li donaven, però ell no la llençava pas la pedra, volia tirar-la al favorit.

Un dia arribà a les seves oïdes que el favorit havia perdut la confiança del soldà, i llavors, ell va pensar: ara em venjaré; i agafant la pedra va disposar-se a llençar-la tant bon punt veiés al favorit.

Però el soldà, per escarnir més al favorit el va fer passejar durant tres dies sobre un camell per totes les tres parts de la ciutat, i fou al tercer dia que el mendicant el va veure passar, el cap cot i potser arrepenit, i en anar-li a tirar la pedra, una força invisible

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Em va prometre que passaria a pagar i encara l'espero. Sap que té molt poca paraula?

— Com vol que en tingui, si en veure'l a vostè em quedo sense saber què dir!

el deturà i marxà d'aquell lloc; quan va arribar a la rònega cabanya que li servia de casa, va pensar: «Venjar-se d'un enemic quan és més poderós que nosaltres és follia, i si ens venjem d'un que és més desgraciat que nosaltres és crueltat, allavors va agafar la pedra i la va tirar dins un pou, dient: Homes, que mai la venjança fassi niu en vostre cor.

M. ESTEVA Y CIA., Trad.

MÀQUINA D'ESCRIURE

UNA vegada, hi havia un pagès ric, que va venir a Barcelona. Abans d'entornar-se'n al poble, volgué comprar diferents coses pels de casa seva. Tenia dona, filla i fill. Arribà tot content i carregat de coses estranyes, al poble. La seva família ja l'esperava. Del farcell, es tregué primer que tot, un parell de bombetes elèctriques. Al poble, encara no sabien el què era l'electricitat.

— Això — digué ell, — són unes ampolles que les pengeu al sostre, lligades amb un cordill i a la nit us hi veureu el mateix que de dia.

Anà desembolicant, i sortí un aparell de telèfon.

— Això, encara és més estrany: es penja a la paret i s'enraona amb qui es vol, encara que sigui a l'altra part de món.

Després es tregué uns papers vermells de la butxaca, i els digué, fent el savi:

— No heu vist cap *treiato*? Doncs feu-vos el càrrec de com seran de petits, perquè això són les entrades.

— Així són les entrades dels *treiatos* de Barcelona? No entenc com hi poden passar els *sinyors*.

— Ni jo tampoc. Però aquí ho diu: *Entrada al Teatro*.

— I aquest paper tant mullat, què és, pare?

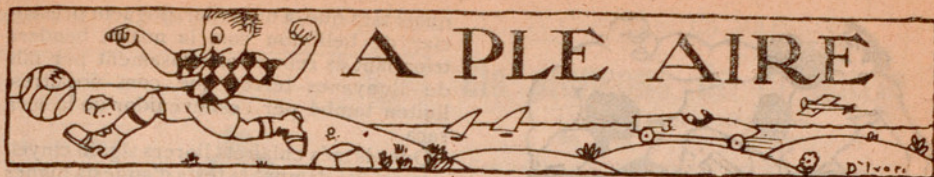
— Això? Vatúa el món, no ho entenc. Hi vaig embolicar una llinadura per la noia, i me la dec haver descuidat.

— I què era, pare?

— Una cosa molt bona, que en diuen *mantecao helao*.

Sí que em sap greu!... Però ara ve el millor. Com que aquest bordegàs veig que mai sabria d'escriure, li he comprat una màquina d'escriure, i així no caldrà que ens hi amoïnem. També n'hi volia comprar una de llegir, però no n'he sabut veure cap...

P. MAURI RIBAS

FUTBOL

12-2-922

Campionat de Catalunya

GRUP A.

F. C. BARCELONA, 8. — AVENÇ DE L'ESPORT, 1
INTERNACIONAL F. C. I. — C. S. SABADELL, 1

GRUP B.

C. S. DE SANS. — C. D. JÚPITER.

BARCELONA. — AVENÇ

Aquest fou el darrer partit de la segona volta del Campionat de Catalunya i en el que es presentaven novament front a front aquest dos clubs que tantes simpaties compten entre els vers aficionats al futbol, i així fou com el camp del «Barcelona» presentés l'aspecte de les grans solemnitats pel gran nombre que hi acudiren, afanyosos de presenciar una lluita aferrissada entre aquests dos potents equips.

L'Avenç, malgrat el resultat obtingut, palesà una vegada més que és un equip que està cridat a donar més d'un disgust als seus companys de categoria, un cop sigui posseïdor de l'entrenament i resistència necessàries per a lluitar, no esterilment, amb els contrincants a que avui, pels seus mèrits indiscutibles, està aparellat.

Durant la primera part dominà molt belles estones al seu rival, el qual es presentà amb sensibles modificacions que ben prest mostraren la manca dels jugadors substituïts, car En Samitier en el lloc d'En Sancho ens feia recordar les jugades excel·lents que hauríem pogut veure si el gran Sancho hagués ocupat son lloc; així com en el lloc d'En Samitier, que ocupà molt encertadament En Cella, s'hi trobava a mancar, no obstant, aquell engranatge de formosíssimes jugades que per aquella banda, mercès a la penetració de joc, realitzen adés i ara entre En Samitier, En Sagi-Barba i N'Alcàntara, que tan positius resultats assoleixen.

Durant aquest primer temps es marcà un gol per equip, essent els primers en franquejar la porta enemiga els blau-grana, d'una precisa passada d'En Samitier a N'Alcàntara, qui xutà magistralment.

Ben aviat l'Avenç, fent honor al seu nom, avença decidit vers els dominis d'En Bruguera, sortint-los al pas En Samitier, que està desgraciadíssim, qui falla i fent altre tant la defensa, que es sortejada per En Coca, xutant aquest jugador i endinsant la pilota per primera i única vegada dintre el marc barcelonista.

Com hem dit, fou la tònica d'aquest primer temps el joc meravellós dut a cap per l'Avenç, tant en l'atac com en la defensa, sobressortint d'entre tots el diminut guardador del seu marc, N'Atmella, qui demostrà ésser posseïdor d'unes facultats extraordinàries que voldrien per a ells molts jugadors de primera línia.

El Barcelona, mancat d'En Sancho, es mostrà tan desmollorat que més d'una vegada ens semblà impossible que aquells fossin els invencibles campions. Quedà palesat una vegada més que avui dia es exposadíssim ocupar el lloc d'En Sancho, car, sincerament, creiem impossible substituir-lo, i qui més que ningú ho pot dir són els propis davanters, qui mantes ocasions havien de proporcionar-se joc.

Finí el primer temps amb l'empat a un gol.

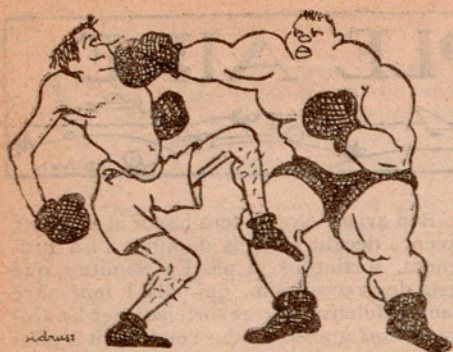
Era d'esperar que a la segona part el Barcelona s'imposaria, car l'Avenç no podria continuar la fogositat emprada fins aleshores, i així fou, puix ben prest N'Alcàntara cuidà d'aprofitar una bella centrada d'En Sagi-Barba, logrant el segon gol pels seus.

L'Avenç incorreix en falta prop del seu marc, i l'àrbitre, bon xic massa sever, aplica el càstig suprem, que tira l'antic avencista Planas, no arribant-hi de bon tros N'Atmetlla, tot i fer una sortida de mestre.

Fora d'algunes petites arrencades de l'Avenç sense resultat, es pot ben dir que el joc estigué estacionat enfront del marc que tan valentment guardà N'Atmetlla.

En Gràcia, en una esplèndida arrencada passant-se mitjos i defensa, obté el quart gol, i tot seguit En Martínez, de faisó molt semblant, marca el quint.

Un atac persistent dels blau-grana acabà enviant-se la pilota fora de joc de línia de gol, tirant-se, per tant, una pilota de recó, fent-ho tan esplèndidament En Piera que,

Un directe no indirecte

N'Alcàntara, una mica apartat del gol, no tingué més que *xutar* per a quedar encastada la pilota dins la porta, i marcar així el sisè.

El setè fou obra del mateix Alcàntara, de un *xut* rabiós que malgrat llençar-se el porter avencista, no pogué evitar la penetració de la pilota en els seus domenys.

I, finalment, en una arrencada d'En Gràcia, la passa a N'Alcàntara i aquest a En Sagi-Barba, qui centra tornant la pilota al seu primer posseïdor, En Gràcia, que *xuta* magníficament, apuntant-se el vuitè i últim gol.

Així, amb el resultat de un gol contra vuit finí aquest partit, favorable al Barcelona; no obstant, hem de reconèixer la labor realitzada per l'Aveng, que pogué finir la primera part amb l'empat a un gol.

Es lluirèn notablement per l'Aveng: el seu porter N'Atmetlla, Casanovas, Gularons i Vilar, y pel Barcelona: Martínez Surroca, Alcàntara, Cella i Planas.

Eren els equips:

Aveng: Atmetlla — Alcover i Casanovas — Roca, Gularons i Sala — Vilar, Poveda, Molera, Coca i Cabrera.

Pel Barcelona: Bruguera Planas i Martínez S. — Torralba, Samitier i Cella — Piera, Martínez, Gràcia, Alcàntara i Sagi Barba.

Arbitrà En Sampere, molt deficientment.

Per al pròxim diumenge, a les 10 i mitja, el F. C. Barcelona convida a tots els seus socis i a tota l'afició en general a reunir-se en el seu camp de joc per tal de dirigir-se des d'allí vers el terreny que, per a la construcció del nou camp, ha adquirit.

No cal dir que amb les simpaties amb que compta el Barcelona, seran a mils els assistents a aital, acte en el què oficialment es donarà començ a les obres, l'activitat de les

quals farà que, a no tardar, poguem presenciar de bell nou com la nostra bandera triomfant és rebuda amorosament per fills de llunyanes terres que, com nosaltres, lluiten també per l'esdevenidor de la seva raça.

Que els més enlairats llorers siguin cinzell que reposi damunt la testa d'aquests dignes directors del Barcelona, que tan acertadament presideix don Joan Gamper, espill que porta als seus jugadors pels camins de les victòries més resonants. Visca el «Barcelona»! Visca Catalunya!

SIDRUS

CAMPIONAT DE LLUITA A LA CORDA, II ANY Organitzat per la Secció Permanent de Sports i Excursions del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria.

Estadi Català

Diumenge passat tingué lloc en el nostre Estadi el començament de l'actual campionat de la lluita a la corda.

Foren els participants: Pes lleuger. Club de Natació Barcelona, Ateneu Enciclopèdic Popular, Centre Autonomista de Dependents, C. D. Europa i R. C. D. Espanyol, deixant de presentar-se l'Espanya F. C.

Venceren els del Centre, Club N. de Barcelona i Ateneu Enciclopèdic.

En el pes pesat, l'Europa guanyà al Centre i el Club N. de Barcelona guanyà els punts per no haver-se presentat el seu contrincant, l'Espanya F. C.

Diumenge al matí continuarà aquest campionat, que tant interès despertà

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Quants anys tens, Tòful?

— Vint-i-cinc. I vostè, Nasi?

— Jo, també vint-i-cinc.

— Està de broma, vostè!

— No estic de broma. Fa vint-i-cinc anys que vaig baixar una escala rodant, i tothom em deia: «Avui has nascut, Nasi!» I quan tothom ho diu...

— El nen s'ha empassat un duro, ¿què fem?
— L'hi deixarem estar. Aquí és el seu sant i tenia la intenció de fer-li un regalet, precisament.

ENQUADERNACIÓ DEL PRIMER ANY DE "LA MAINADA"

Magnífiques tapes en tela, reproduint un
::: bonic dibuix d'EN ROQUETA :::

Tapes soles 1'50 ptes.
Tapes i encuadernació . . 2'00 "

ENCUADERNACIÓ D'"ELS CAMINS DE LA SORT,"

Magnífica coberta a tres tintes, original de
::: l'esquísida LOLA ANGLADA :::

Tapes soles 0'30 ptes.
Tapes i encuadernació . . 0'40 "

Les col·leccions que se'ns presenten per a encuadernar, són canviades a l'acte per volums complets, si tots els números són nets i sencers. Tenim exemplars de recanvi d'alguns números. — Per a evitar molèsties de viatges als que desitgin tenir encuadernada la pròpia col·lecció, no acceptem encàrrecs d'aquesta mena. Per a aquests casos poden adquirir-se les tapes soles i encarregar la feina a qualsevol altre encuadernador.

Els plançons de la pàtria

Les més belles fotografies de nois i noies catalans

(Vegin-se les condicions en el número 29, pàgina 488)

Queda oberta l'admissió de fotografies, les quals seran retornades als seus remittents, un cop publicades, si passen a recollir-les.

Correu de LA MAINADA

(Tancat el dijous, dia 9 de febrer de 1922)

Durant la setmana hem rebut originals literaris, artístics i de passatempes, dels següents col·laboradors, estimats mainadistes, amics nostres: M. Horta, Els de la vall d'Aro, Aurora Palaht, Josep Llorens i Llinàs, Joan Cañadas, Pere Pagés i Güell, Carles Aragonés, Joan Aragonés, Antoni Riba, Salvador Burguet (Molt bé, amic!); Camil Alonso, Emili García, Pit i fora, en Cia.; Alexandre Baldillou, Josep Forcano, Bonaventura Espriu (Va arribar tard); Ramón Samó (Han d'esser fotografies de nois o noies, estimat!); Costa i Quer, Lord Byron, Ramón Sánchez (Bé!), Zim, Vallés, F. B. P., Pepeta Prió, Poroto, Emili Soler Altés (El concurs es de fotografies); Josep Oliver, Guinjolet, Queralto i Llopart, S. en C.; Llach i Queralto, Sas i Queralto, Joan Queralto, Eluis Jordà (Ja examinem amb amor les notes!); Roser Jofré i Gupi (L'hem atès. Manil!); Xavier Swanley (Ja anirem posant totes les seccions!); Neus Puig, Pere Miallet (Serà atès!); Agustí Nadal (Procurarem posar-ho); J. Llorens. Alfred Darnell Gascón (Aneu enviant); Jordi Font, Ricard Menard, Josep Puig, Felicitat Plana (Els dibuixos amb paper blanc i amb tinta negra); Maria Glòria Oliveras, Martí Alsina, Carme Burgada, Mercè Riera, A. Grinón, Jesús Cervero, S. Vilanova, Chip i chap (Ull amb l'ortografia); Tarruset, Josep Maria Lladó, Josep Fombona, Joaquim Torner, Manuel Castell, Josep Durán Padrós (Es tancat el concurs de campanars); Francesc Foc, Ramón Fortuny, Pere Riba, Miquel Flos, C. Surribas (Perquè no podia escriure-les. Ara tornaran a sortir!); Pepet Soldevila, Ricard Virgili, Jaume Costa, Nuri Mir, Pere Jordà, Ricard Puig, Carles Pous, Josep Planas i Rius, Vicens Puig, Manuel Bas i Joan Vila.

Nota. — Dels treballs que ens han remès els estimats col·laboradors, ANIREM PUBLICANT TOT EL QUE SIA PUBLICABLE; I DEL QUE NO, EN FAREM CENDRES. Com que això queda ben explícit, preguem que no ens facin més preguntes ni multipliquin la correspondència inútilment. El que no surt és perquè no pot anar, o perquè anirà quan li toqui el torn.

Manuel Sanz Poch. — Rebut els últims versos.

Jordi Valls. — Mercès per la remesa.

F. Jesuald Bladé. — Agraïdíssims, benemèrit amic.

Ricard Puigster. — Insistiu; ho farem gentilmente.

Neus Pujader. — Ja ho veurà, senyoreta.

Pepet Mirafior. — Gràcies pels bons desitjos.

Una abraçada a tots, de

EL GUIA JOAN

Junt amb aquest número: Plec quint de la segona part de la emocionant i suggestiva novel·la

ELS CAMINS DE LA SORT

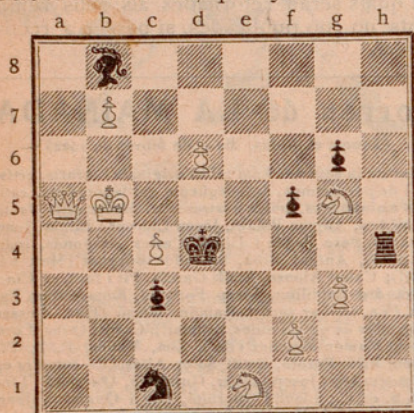
de Ramon Reventós, il·lustrada per Lola Anglada

JARDINET DE PASSATEMPS

SECCIÓ D'ESCACS

TARGETA, per AMALI GARCIA

PROBLEMA N.º 18, per JOSEP PALUZÍE

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

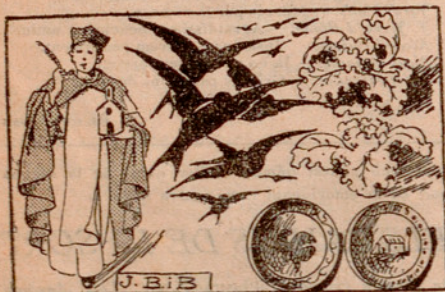
Solució al problema n.º 17: D e s - b s

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMÉRIC, per A. TRIGO

1	2	3	4	5	6	Nom d'home
2	3	4	5	6		Poble català
1	2	3	2			Part del cos
	6	2	4			Mineral
		4	2			Nota musical
			3			Consonant

JEROGLÍFIC, per J. B. B.

Manelet Salvà d'Ases

Combinar degudament aquestes lletres, de manera que doguin el nom d'un poble de la província de Girona.

TERÇ SIL·LABIC, per JAUME SOLÀ

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: animal, carrera, en les escoles.

X A R A D A, per CATEL·LUS

El padri era de primera,
es deia primera i dos,
cada tres que apadrinava
li posava el mateix nom,
però per més endolcir-lo
em cridava dos-tres o tot.

Fixeu-vos en l'endevinalla de la plana d'anuncis

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Pilota.

Al jeroglífic: A quin tinté tens tinta, Antón?

A la targeta: Manresa - Llobregat.

Al problema numéric: 9.

Al jeroglífic comprimit: Sóc més alt que tu.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat les solucions a tots els passatemps del número 35, els següents mainadistes, estimats amics nostres: Pepeta Prió, un lord Kakimonoki, Josep Alarcón, Josep Maria Lladó, J. Boada, Jaume Arnau, Joan Queraltó, Ricard Bas, Josep Tort i Piqué, Miquel Gelabert, Ignasi Freixas i Josep Vinyes.

Han resolt el problema número 16 del Joc d'Escacs, els estimats mainadistes, amics nostres: Artur Saleta, Roc de Girona, Julia Petit i Pep Valls.

LA MAINADA

Subscripció anyal: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona
Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

MAMA...

Compri l'oli de fetge de bacallà a
Câ'n SERRA
que té molt bon gust

Pelayo, 9 - Barcelona

Gossets que no creixen
Ocells de cant i de luxe
CANARIS FLAUTA
procedents d'Alemanya

Per a comprar-los amb confiança:
Ocelleria del carrer Ferran, 30

LLIBRES D'INICIACIÓ CIENTÍFICA

Sèrie Cultura de la Editorial Muntaniola

Multitud de gravats en negre
Grans pàgines a tot color,
dibuixades pels millors artistes espanyols

TÍTOLS PUBLICATS

El océano que nos envuelve
(La atmósfera)

El agua y sus maravillas
Fiestas y espectáculos en la antigüedad

El amanecer del mundo (Pre-historia)

Aventuras de Ulises

Cada àlbum cartoné, 5 ptes.

Balmes, 163 - Barcelona

Per anuncis en LA MAINADA · Propaganda RIBO · Portolà, 1 (St. G.)

Resurrecció dels
Titelles 4 Gats
al taller **"MIRIA"**

ROSSELLÓ, 206

Tots els diumenges a les onze
del matí. - Entrada: 1 pesseta

LA BORDADORA

Fundador: J. BRUGAROLAS

Revista quinzenal de dibuixos
per a brodats i labors de senyora

50 anys de publicació.

Demanin-se quaderns de mostra a
Roger de Llúria, 31, pral. - Barcelona

SALA REIG

Consell de Cent, 351
tocant al Passeig de Gràcia

Teatre de Marionetes i Titelles
CINE CÒMIC

Tots els dies feiners, a les sis tarda
Programes variats de

Cine i Marionetes o Titelles

Preu únic de localitats, sense numerar
Ptes 1'50 (inclosos els impostos)

Els dies festius, a les cinc tarda
Programa complet de

Cine, Marionetes i Titelles

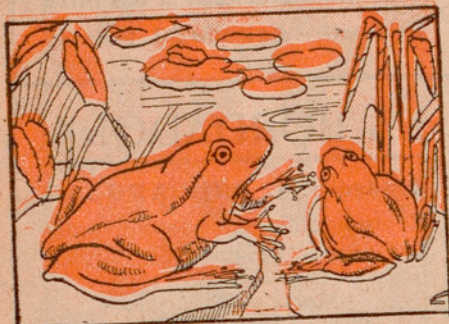
Preus de les localitats numerades
Butaca 3 ptes. Circular 2 ptes.

Es despatxen les localitats amb vuit dies d'anticipació, sense augment de preu

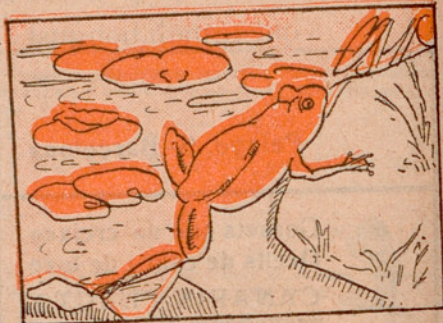
Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti LA MAINADA

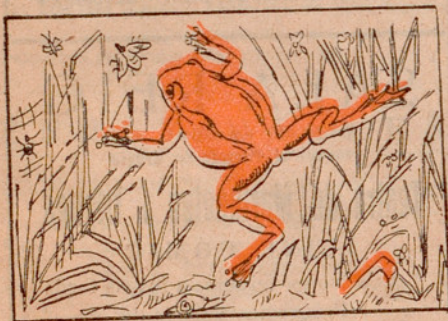
DESOBEDIENCIA CASTIGADA

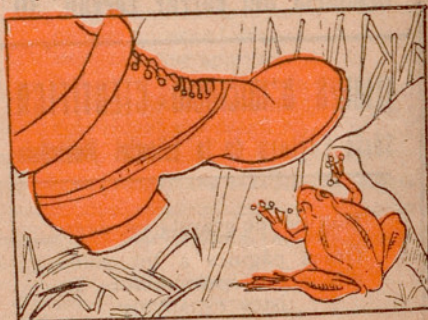
— No t'allunyis pas de l'estany — digué un dia la mare Granota a la filla Granoteta — perquè podria esdevenir-te un malastre...

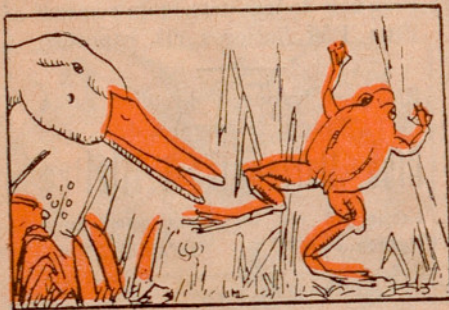
Mes tot just ella havia girat l'esquena, Granoteta d'un bot saltà a la vora del prat que ella tenia tant afany de conèixer.

— Verge! quanta magnificència! I quin munt de mosques, i de mosquits, i de plantes formoses! — deia la Granoteta, tota sorpresa.

Xap, xap... se sentí un soroll.. Granoteta s'esporuguí tota i s'amagà sota una pedra, des d'on veié passar una massa negra que de poc no l'aixafa!

La massa desaparegué, i ella, fugint de l'amagatall, anava cap a l'estany, quan la sobtà el bec de missenyor Anec, que li amenaçava la poteta flonja...

I fugint d'aquell bec, pegà un bot, i oh, Déu!, estava esperant-la amb la bocassa oberta, mestressa Serp, qui se la engolí, castigant-la d'haver desobert el consell de mare Granota...